

И всички тя въ гроба безвреме отвлече,
Салъ стара имъ майка пожали, —
Да има гробове имъ кой да спохожда,
Свещица за мъртви да пали.

Осъмваше утромъ горката имъ майка,
И вечеръ замръкваше тамо,
Отъ гробъ на гробъ ходи, нарича и плаче, —
День минва въ наричане само.

Гробове имъ черни реди и полива,
Обкича съ босилъ и върбина.
И само отминва на Лазаря гроба,
И Лазаря люто проклина:

«О, Богъ да даде нестопень да останешъ!
Духъ бродникъ духътъ ти да стане...
Че ти ме подстори, безвреме да женимъ
Въ далечно Загоре Петкана.

Та няма днесъ кой въ непосилна неволя
Тъга отъ сърце да развърне...
О, милость за тебе отъ Бога да няма,
Лице Той отъ тебъ да отвърне!»

И Лазарю вече до край се додея
Отъ майчини клетви зловоли,
Отъ майчини думи и тежки и грозни...
И той се на Бога примоли:

«О, чуешъ ли, Боже, отъ день на день ставатъ
По-грозни, горчиви наветви,
И сякаше змии се впиватъ дълбоко
Въ сърцето ми майчини клетви.

Стори, пристори ми отъ шаренъ кръстъ плоска,
Конь добъръ отъ дървено ложе,
Ошелъ бихъ, довелъ бихъ отъ пусто Загоре
Петкана при майка си, Боже!»